

Arrest

nr. 258 775 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2019 wordt namens verzoeker een aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning ingediend. Op 24 oktober 2019 neemt het Vlaams Gewest een gunstige beslissing met betrekking tot voormelde aanvraag, waardoor verzoeker tot arbeid werd toegelaten in de periode van 1 november 2019 tot en met 31 oktober 2020. Op 2 januari 2020 neemt de gemachtigde een beslissing tot toekenning van een gecombineerde vergunning (bijlage 46). Op 2 januari 2020 wordt

verzoeker geïnformeerd over het feit dat zijn verblijf in het Rijk werd toegestaan tot 31 oktober 2020. Op 13 februari 2020 besluit het Vlaams Gewest tot intrekking van de toelating tot arbeid. Op 11 augustus 2020 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 49, waarbij het verblijf in het Rijk gedekt wordt tot 25 augustus 2020. Verzoeker wordt vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 30 oktober 2020. Op 12 oktober 2020 dient verzoekers werkgever een aanvraag tot hernieuwing van de gecombineerde vergunning in, die door het Vlaams Gewest op 14 oktober 2020 wordt geweigerd. Op 30 oktober 2020 dient verzoeker een nieuwe aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning in. Op 8 februari 2021 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk. Op 8 februari 2021 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / ~~mevrouw~~, die verklaart te heten:

naam: A., H. (...),

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Cekerek

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 § 3 van de wet van 15.12.1980 : De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van meneer is verstreken sinds 31.10.2020.

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Betrokkene kwam op 29.07.2020 naar België met een visum D voor lang verblijf als werknemer in loondienst (vermelding B34- art.61/25-5 van de wet van 15.12.1980).

Hij werd in het bezit gesteld van een gecombineerde vergunning (A-kaart) geldig tot 31.10.2020.

Zijn vorige toelating tot arbeid (die liep tot 31.10.2020) voor werkgever DGN, Leeuwerikenlaan 8, 9220 MOERZEKE werd ingetrokken door het Vlaams gewest op 13.02.2020.

Artikel 61/25-2, § 5 van de wet van 15.12.1980 stelt dat overeenkomstig artikel 36, § 2, van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 het verblijf van de onderdaan van een derde land van rechtswege eindigt negentig dagen na het einde van de arbeidsvergunning, indien hij niet meer mag werken, en dit onverminderd de mogelijkheid van de minister, of zijn gemachtigde, om met toepassing van de artikelen 61/25-7 een einde te maken aan het verblijf.

Een aanvraag tot hernieuwing van de gecombineerde vergunning ingediend voor werkgever DGN, Leeuwerikenlaan 8, 9220 MOERZEKE ingediend op 12.10.2020 werd geweigerd door het Vlaams gewest op 14.10.2020

Overwegende dat betrokkene niet langer is toegelaten om te werken en te verblijven in België voor een periode van meer dan drie maanden en niet meer beschikt over een geldige gecombineerde

vergunning, kan er bijgevolg gesteld worden dat de betrokkene niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980. De erg korte duur van zijn verblijf in België (sinds 29.07.2020) is niet van die aard om de banden met zijn land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Betrokkene beschikt niet langer over de vereiste machtiging om in België te verblijven en te werken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

“1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Zoals gezegd, kwam verzoeker op 29.07.2020 naar België met een visum D voor lang verblijf als werknemer in loondienst, zijnde als vrachtwagenchauffeur van een trekker-oplegger. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een gecombineerde vergunning (A-kaart), geldig tot 31.10.2020.

Het klopt, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, dat er op 12.10.2020 een aanvraag tot hernieuwing werd ingediend voor de toenmalige werkgever (DGN te 9220 Moerzeke, Leeuwerikenlaan 8), dewelke werd geweigerd op 14.10.2020.

Doch dit draagt de bestreden beslissing geenszins, daar er op 30.10.2020, en dus nog vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van voornoemde A-kaart, een volledig nieuwe aanvraag werd ingediend voor het verkrijgen van een gecombineerde vergunning met het oog op een arbeidsbetrekking bij een andere werkgever, zijnde Dogex BV. De nieuwe aanvraag werd met andere woorden ingediend vanuit een legaal verblijf. Deze aanvraag werd volledig en ontvankelijk geacht op 23.11.2020 (stuk 3).

Uit artikel 61/25-2 Vreemdelingenwet blijkt vervolgens dat de minister of zijn gemachtigde een beslissing moet nemen n.a.v. zulke aanvraag:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde neemt een beslissing over de verblijfsaanvraag bedoeld in artikel 61/25-1.

[...]

§ 2. De onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigd is op het grondgebied van het Rijk te verblijven voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel II, hoofdstukken III en VI, kan een aanvraag voor een arbeidsvergunning indienen bedoeld in artikel 61/25-1.

Onverminderd de mogelijkheid om aanvullende inlichtingen en documenten te eisen, beslist de minister of zijn gemachtigde onder andere op basis van de documenten en inlichtingen. [...]”

In de ontvankelijkheidsmelding dd. 23.11.2020 wordt vermeld dat het 120 dagen kan duren vooraleer de minister een beslissing neemt over het luik van de gecombineerde vergunning, waarna het dossier wordt doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, die een beslissing dienen te nemen over het verblijfsrechtelijk luik. Het dossier is thans dus nog lopende. Hiervan is verwerende partij op de hoogte, minstens had zij dit moeten zijn.

6. De bestreden beslissing is evenwel louter gebaseerd op de vorige aanvraag tot het verkrijgen van een gecombineerde vergunning, waarna een A-kaart werd bekomen, waarvan thans de geldigheid is verstreken. Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met lopend dossier, waarin nog een beslissing dient te worden bekomen! Verwerende partij is aldus voorbarig en onzorgvuldig te werk te gaan, door geen rekening te houden met deze lopende nieuwe aanvraag in hoofde van verzoeker bij een nieuwe werkgever. Uit het dossier van verzoeker, blijkt nochtans zeer duidelijk dat verzoeker thans nog een lopende aanvraag tot het verkrijgen van een gecombineerde vergunning heeft lopen, waarin zowel de minister als verwerende partij nog een beslissing dienen te nemen. Hierover wordt met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door nu reeds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu worden in de bestreden akte duidelijk de juridische en de feitelijke overwegingen vermeld. Er wordt immers verwezen naar artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig voormeld artikel bepaalde termijn toegelaten is. Meer specifiek wordt geduid dat verzoekers A-kaart is verstreken sinds 31 oktober 2020. Hiermee heeft de verwerende partij voldaan aan haar formele motiveringsplicht. Waar verzoeker de motieven op inhoudelijk vlak bekritiseert voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad bekijkt het middel dan ook verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de A-kaart van de verzoeker reeds op 31 oktober 2020 verstreken is. Door de gemachtigde wordt bijgevolg niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoeker op 8 februari 2021 langer in het Rijk verbleef dan de beperkte duur van de verblijfsmachtiging. Uit het middel blijkt dat verzoeker niet betwist dat de geldigheidsduur van zijn verblijf op 30 oktober 2020 verstreken is, zodat er geen betwisting kan bestaan over het feit dat door de gemachtigde in toepassing van artikel 13, §3, 1° van de vreemdelingenwet kon worden besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Voormeld motief volstaat op zich om de bestreden beslissing te ondersteunen, dit zowel in feite als in rechte. Bovendien wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat verzoeker niet meer beantwoordt aan de initieel aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, met name doordat de toelating tot arbeid reeds op 13 februari 2020 werd ingetrokken door het Vlaams Gewest, waarna een nieuwe aanvraag voor een gecombineerde vergunning op 14 oktober 2020 werd geweigerd.

Aangezien verzoeker tot een verblijf tot 30 oktober 2020 werd gemachtigd als werknemer in loondienst, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer beschikte over een toelating tot arbeid in het Rijk. Het loutere feit dat door verzoeker op 30 oktober 2020 nog een nieuwe (derde) aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning werd ingediend, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde dat de initiële toelating tot arbeid reeds op 13 februari 2020 werd ingetrokken door het Vlaams Gewest. De tweede aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning werd reeds op 14 oktober 2020 geweigerd door het Vlaams Gewest. Er

kan dan ook niet anders worden vastgesteld dan dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer toegelaten was tot arbeid in het Rijk, zodat hij niet langer voldoet aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk is gegaan door de beslissing over de derde aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning niet af te wachten.

Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde minstens had moeten motiveren met betrekking tot het feit dat nog een derde aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning hangende was, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze dit van aard zou kunnen geweest zijn om de totstandkoming van de bestreden beslissing te beïnvloeden. Verzoeker verwijst naar de ontvankelijkheidsmelding van het Vlaamse Gewest van 23 november 2020. Hij betoogt dat het 120 dagen kan duren vooraleer de minister een beslissing neemt over de gecombineerde vergunning, waarna het dossier wordt doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, die een beslissing dient te nemen over het verblijfsrechtelijk aspect. Dit betoog kan niet worden gevolgd. Het enkele gegeven dat een aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning hangende is, impliceert immers niet dat verzoeker verder gerechtigd zou zijn tot verblijf in het Rijk, noch dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geacht moest worden te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De Raad merkt op dat het voor verzoeker mogelijk zal zijn om terug te keren naar het Rijk, indien zou blijken dat de derde aanvraag tot toelating tot arbeid voor bepaalde duur met gecombineerde vergunning alsnog een gunstig gevolg zou krijgen. Bovendien wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat verzoeker niet meer beantwoordt aan de initieel aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, met name doordat de toelating tot arbeid reeds op 13 februari 2020 werd ingetrokken door het Vlaams Gewest, waarna een nieuwe aanvraag voor een gecombineerde vergunning op 14 oktober 2020 werd geweigerd.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM EN VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1. In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het privéleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM. Er wordt enkel gekeken naar de duur van het verblijf van verzoeker, doch op geen enkele wijze wordt zijn vorige tewerkstelling, laat staan zijn toekomstige tewerkstelling n.a.v. de lopende aanvraag besproken. Dit maakt nochtans een belangrijk deel uit van zijn privé leven.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt: “Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM. Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128). De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing het privéleven van verzoeker niet op een afdoende wijze wordt onderzocht en besproken. Hij betoogt dat enkel gekeken wordt naar de duur van zijn verblijf in het Rijk, zonder rekening te houden met zijn vorige of toekomstige tewerkstelling.

Verzoekers betoog over zijn privéleven valt niet onder toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."* Bovendien moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde wel heeft rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, dit onder uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: *"Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980. De erg korte duur van zijn verblijf in België (sinds 29.07.2020) is niet van die aard om de banden met zijn land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Het is in het belang van de staat om alleen die vreemdelingen die aan de voorwaarden voldoen voortzetting van het verblijf te verlenen. Betrokkene beschikt niet langer over de vereiste machtiging om in België te verblijven en te werken."*

In de mate dat hij nog een reeks beschouwingen aanbrengt omtrent het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker louter stelt dat enkel gekeken wordt naar de duur van zijn verblijf in het Rijk, zonder rekening te houden met zijn vorige of toekomstige tewerkstelling.

Verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat hij persoonlijke, sociale en economische relaties heeft opgebouwd, als onderdeel van het privéleven, die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Het betoog van verzoeker dat geen rekening is gehouden met zijn vorige of toekomstige tewerkstelling laat de Raad verder niet toe concreet vast te stellen dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt wordt geschaad. Aangezien niet kan worden besloten dat enig aspect van zijn privéleven, dat effectief onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, ernstig wordt geraakt door de bestreden beslissing kan niet worden geoordeeld dat deze beslissing disproportioneel is in het licht van voormelde verdragsbepaling. Bovendien besluit de gemachtigde in de bestreden beslissing dat uitdrukkelijk is vastgesteld dat verzoeker op heden *"niet langer is toegelaten om te werken en te verblijven in België"*. Het loutere feit dat verzoeker in het verleden, gedurende korte tijd, toegelaten was tot arbeid in het Rijk, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker opnieuw een toelating tot arbeid dient te bekomen, alvorens sprake kan zijn van toekomstige tewerkstelling in het Rijk. Terwijl verzoeker zelfs niet met een begin van bewijs aannemelijk maakt om welke redenen een nieuwe toelating tot verblijf niet vanuit het land van herkomst zou kunnen worden geregeld. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC